

vil paatage sig noget Ansvar ved Drøftelse og Afgjørelse af rent tekniske Spørgsmaal, som Kommissionens Flertal i alt Væsentligt har sluttet sig til Krigsministeriets Forslag, og de to Mindretal have udtalt, at de, til trods for de af dem anførte, afvigende Anskuelser, erkjende, at der ved Ministeriets Forslag vil opnaas en betydningsfuld Sikkring af Hovedstaden, og at der ved dette Forslag vil faas en tilfredsstillende Løsning paa Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning. Vi skulle derhos yderligere tilføie, at de to Mindretalsforslag efter vor Opfattelse iøvrigt ikke, som af Flertallet forment, ere udgaade fra to modsatte Betragtninger af Systemet for Fæstningsanlæg, men snarere fra noget afvigende Anskuelse om Artilleriets og det offensive Moments Betydning under Angreb paa og Forsvar af Fæstninger.

Vi dele, som alt ifjor af os udtalt, den af Krigsministeriet og den nævnte Kommission hævede Anskuelse om, at Kjøbenhavns Sikkring mod Landtiden bør være en integrerende Del af Planen for Landets Forsvar, og at der ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag og den dertil knyttede Bevilling vilde kunne opnaaes Betyggelse for et kraftigt Forsvar af vort Land. Vi have imidlertid tillige haft Følelsen af, at Flertallet ved ogsaa at overføre den politiske Kæmp, som paa saa mange andre Punkter er forsøgt mod den nuværende Regjering, paa Forsvarsvæsenets Omraade, — et Omraade, hvor efter vor Opfattelse politiske Uenigheder altid burde tie, — for Tiden er bleven ført til en Modstand netop mod en Befæstning af Kjøbenhavn mod Landtiden og ved sin Betænkning fra ifjor særlig til en intensiv Modstand mod det af Regjeringen nu atter derom forelagte Forslag. Vi have derfor forsøgt at skaffe Rum for den Tanke, at Udvalget foreløbig skulde lade dette brændende Spørgsmaal henstaa aabent, men derimod strax stride til Behandling og Fremme af de Punkter i Forsvarsplanen, der ere uafhængige af denne Befæstning. Som saadanne have vi nævnt Kjøben-

havns Søbefæstnings Udvidelse, Udvikling af Flaadens Materiel m. m. Da heller ikke denne Tanke fandt nogen Tilslutning hos Flertallet, men dette derimod fastholdt sin Modstand mod hele Lovforslaget og mod den Forsvarsplan, hvorpaa dette er bygget, have vi — i Haabet om, at man dog i det Mindste kunde opnaae, at ikke ogsaa denne Rigsdagssamling aldeles skulde gaa tabt for Forsvarsvæsenets Udvikling, — foreslaaet Flertallet at enes med os om at indskrænke Lovforslagets Indhold til blot at omfatte en extraordinær Bevilling, der kun var bindende for den allernærmeste Fremtid, og som kun vedrørte saadanne Forsvarsmidler, som Rigsdagen selv gjennem de af den for nyligt vedtagne Love alt har anerkjendt som uundværlige Led i enhver sømhelst Forsvarsplan, og hvis Tilveiebringelse derfor i ingen Henseende vilde foregribe Noget med Hensyn til Fremtiden. Vi have i denne Hensigt særlig foreslaaet Lovforslagets Indhold begrændset til en extraordinær Bevilling for de to første Finantsaar paa ca. 2 Millioner Kr. til aktivt Søminemateriel, ved hvilken Marinebestyrelsen vilde blive sat i Stand til snarest muligt dels at anskaffe, dels at bestille den større Del af de Torpedo-Boaede m. m., hvis Tilstedebringelse var en Forudsætning ved Vedtagelsen af Loven af 28de Mai 1880 om Søværnets Ordning, og hvis hurtige Anskaffelse derfor efter vor Formening maatte henhøre til den Slags Spørgsmaal, som Enhver, der overhovedet ønsker vort Forsvarsvæsen tidsvarende udviklet, i hvert Fald maatte kunne slutte sig til.

Heller ikke dette vort sidste Forslag har Flertallet villet slutte sig til. Der staar da for os ikke Andet tilbage end at henstille til Thingets Afgjørelse, om det enten ved at følge Flertallets Indstilling om en Regtelse af Lovforslagets Omgang til 3die Behandling atter i Mar vil lade Forsvarssagen blive bragt som Offer paa Visnepolitikens Alter, eller ved at stemme for Omgangen til 3die Behandling vil aabne en Mulighed for, at der, efter Omstændighederne enten i større